

ГУБЕРКАТА

приказка

отъ

Х. Х. Андерсена

Имало едно време една губерка. Тя се смѣтала за толкова нѣжна, че се надувала като да е сѣщинска игла за шевъ.

„Само хубаво гледайте, какво държите!“ — казала тя на прѣститѣ, които посегнали да я взематъ. — „Гледайте да ме не изгубите! Само да падна на земята — и вече никога не ще можете ме намѣри: толкова съмъ тънка азъ!“

„Дотамъ още не е стигнало!“ — рекли прѣститѣ и я уловили.

„Гледайте, азъ ида съ цѣлата си свита!“ — обадила се губерката и повлѣкла следъ себе си единъ дълъгъ конецъ, но конецътъ нѣмалъ вззелъ на края.

А прѣститѣ имали нужда отъ игла, само за да зашиятъ пантофитѣ на готвачката: раз-

права се кожата имъ и трѣбвало да се за-
кърпи.

„Това е много долна работа,“ — рекла губерката. — „Не мога да мина презъ кожата; ще се счупя, ще се счупя!“ — И се счупила. — „На, не ви ли казахъ предварително?“ — добавила тя. — „Азъ съмъ извнредно нѣжна!“

„Тя вече за нищо не струва,“ — обадили се прѣститѣ, но все пакъ не хвърлили губерката — готвачката капнала малко червенъ воскъкъ отгоре ѝ, па я забола на пазвата си.

„Видишъ ли, сега съмъ вече брошка!“ — рекла губерката. — „Азъ си знаехъ, че ще бжда на почитъ; когато си нѣщо, разбира се, ще станешъ нѣщо!“ — И тя се засмѣла вътрешно, защото външно това никога не може да се забележи у една губерка. Сега тя се надувала отъ гордостъ и се оглеждала насамъ-

нататъкъ, сякашъ се е качила на нѣкоя каляска.

„Смѣя ли да имамъ честта да ви запитамъ, Вие отъ злато ли сте?“ — попитала тя своята сѣсѣдка карфицата. — „Вие имате блѣскава външностъ и своя собствена глава, само че е малко нѣщо мѣничка! Гледайте дано порастне още малко, защото ние не можемъ всички да имаме глави отъ червенъ воскъкъ.“ И тя тѣй високо се надигнала отъ гордостъ, че се измѣкнала отъ забрадката и паднала въ помията, която готвачката изсипвала по това време.

„Сега ще трѣгна да пжтешествувамъ!“ — рекла си губерката; — „само дано се не изгубя!“ Но тя се изгубила.

„Много съмъ хубава азъ за тоя свѣтъ!“ — мислѣла си тя, когато стоела въ помийника. — „Но азъ си зная добре, колко струвамъ — и това е все пакъ една малка утеха!“